

F° 3666

2651**Uitgifte**

Repertoriumnummer 21/ 6415
Kamer G6
Datum van uitspraak 8 JUNI 2021
Rolnummer 19/3721/A

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

- ☒ Verzoekschrift/dagvaarding
na 31/01/2019
☐ aan te bieden voor
registratie

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Eindvonnis

Ongetekend afschrift
art. 792 Gerecht. Wetboek
vrijgesteld van expeditierecht
art. 280/2° Wetb. griffierecht

Aangeboden op
Niet te registreren

A.R. 19/3721/A

IN DE ZAAK VAN:

1. [REDACTED], wonende te [REDACTED]
[REDACTED]
2. [REDACTED], wonende te [REDACTED]
[REDACTED]

eisende partijen, vertegenwoordigd door [REDACTED] en meester
[REDACTED]
[REDACTED]

TEGEN:

[REDACTED] vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering in de persoon van
de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed,
[REDACTED] en voor wat betreft de administratieve afhandeling
woont kiezende bij de [REDACTED], met kantoren [REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED] vertegenwoordigd door meester [REDACTED], advocaat met
kantoor te [REDACTED]

BESLIST DE RECHTBANK ALS VOLGT:

1. RECHTSPLEGING

De rechtbank hoorde op de openbare terechtzitting van **20 april 2021** partijen in hun argumenten. Vervolgens sloot de rechtbank het debat en nam zij de zaak in beraad. De rechtbank zag het dossier van de rechtspleging en de bewijsstukken in.

De rechtbank heeft de Nederlandse taal gebruikt in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

2. VOORWERP VAN HET GESCHIL EN OVERZICHT VAN DE RELEVANTE FEITEN**2.1.**

Elk van de eiseressen verhaalt zich tegen een aanslag in de schenkbelasting van aanslagjaar 2019 die in haren hoofde werd gevestigd op 1 juli 2019 ten bedrage van 63.000,00 EUR. De aanslagen zijn gekend onder de kohierartikelen [REDACTED] (in [REDACTED] en [REDACTED]

2.2.

Eiseressen zijn de [REDACTED]s van de heer en [REDACTED] die ingevolge huwelijkscontract verleden op 6 augustus 1973 huwden onder een stelsel van zuivere scheiding van goederen.

Bij notariële akte van 6 september 2011 werd dit huwelijkscontract een eerste keer gewijzigd, waarbij (onder meer) een intern gemeenschappelijk vermogen werd toegevoegd aan het bestaande huwelijksvermogensstelsel.

Bij notariële akte van 29 juli 2018 werd het huwelijkscontract een tweede maal gewijzigd. De heer [REDACTED] acht vijf onroerende goederen waarvan hij volle eigenaar was in, in het tussen hem en zijn echtgenote bestaande toegevoegde interne gemeenschappelijke vermogen.

Iets meer dan zeven maanden later, bij notariële akte van 11 maart 2019, schonken de heer en mevrouw [REDACTED] de blote eigendom van vier van de aldus ingebrachte onroerende goederen in onverdeeldheid aan eiseressen (met voorbehoud van vruchtgebruik met aanwas ten gunste van de langstlevende). Voor de heffing van de registratierechten werd de globale waarde van de betrokken onroerende goederen in volle eigendom vastgesteld op 1.000.000,00 EUR. Deze waarde is geen voorwerp van betwisting.

2.3.

Het Vlaamse Gewest beschouwt de inbreng van een aantal onroerende goederen in de huwgemeenschap, binnen de voornoemde korte tijdspanne gevolgd door de schenking van de ingebrachte goederen, als fiscaal misbruik. Het berekent de verschuldigde schenkbelasting alsof de inbreng in de huwgemeenschap niet heeft plaatsgevonden en alsof de heer [REDACTED] alleen de onroerende goederen aan eiseressen schonk en niet de heer en [REDACTED]

Dit betekent concreet dat de schenkbelasting berekend wordt alsof elk van de eiseressen één onroerende schenking van 500.000,00 EUR verkreeg van de heer [REDACTED] dat de laagste schijven inzake de schenkbelastingen in hoofde van elk van de eiseressen één keer worden toegepast. De voornoemde aanslagen werden in die zin gevestigd.

Eiseressen zijn van mening dat de inbreng van de onroerende goederen, zoals die blijkt uit de notariële akte van 29 juli 2018, wel in aanmerking genomen moet worden voor de berekening van de schenkbelasting. Bijgevolg verkreeg elk van hen een onroerende schenking van de heer [REDACTED] enerzijds en van mevrouw [REDACTED] anderzijds, zodat de laagste schijven van de schenkingsbelasting in hoofde van elk van de eiseressen tweemaal toegepast moeten worden. Dit zou leiden tot een ontheffing van 26.000,00 EUR in hoofde van elk van hen.

3. VORDERINGEN VAN PARTIJEN

Eiseressen vorderen blijkens hun syntheseconclusie van 15 januari 2021:

- de vernietiging, minstens ontheffing van de voornoemde aanslagen in de mate dat deze meer bedragen dan 27.000,00 EUR;
- de teruggave van het door hen betaalde, betwiste gedeelte van de aanslagen, inclusief de nalatigheidsinteressen, vermeerderd met de moratoire/gerechtelijke interesten;
- de veroordeling van verweerder tot de gedingkosten, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.600,00 EUR en de bijdrage tot het Fonds Juridische Tweedelijnsbijstand.

Verweerder verzoekt de vordering van eiseressen gedeeltelijk onontvankelijk en voor het overige ongegrond te verklaren en de kosten van het geding ten laste te leggen van eiseressen, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.600,00 EUR.

4. BEOORDELING

4.1 Over de ontvankelijkheid van de vordering van eiseressen

Eiseressen vorderen, blijkens hun laatste besluiten, niet (langer) de vernietiging van de administratieve beslissing van 19 september 2019. Bijgevolg is de exceptie van verweerder ter zake zonder voorwerp geworden.

Verweerder voert geen andere redenen aan die tot de ontoelaatbaarheid van de eis van eiseressen kunnen leiden. Nu de rechtbank evenmin middelen van ontoelaatbaarheid vaststelt die zij ambtshalve zou moeten opwerpen, is de eis toelaatbaar.

4.2 Over het fiscaal misbruik

4.2.1.

Artikel 3.17.0.0.2 VCF bepaalt:

Aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie kan niet worden tegengeworpen, de rechtshandeling noch het geheel van rechtshandelingen dat eenzelfde verrichting tot stand brengt, wanneer die entiteit door vermoedens of door andere bewijsmiddelen, vermeld in artikel 3.17.0.0.1, en aan de hand van objectieve omstandigheden aantoont dat er sprake is van fiscaal misbruik.

Er is sprake van fiscaal misbruik wanneer de belastingplichtige door middel van de door hem gestelde rechtshandeling of het geheel van rechtshandelingen één van de volgende verrichtingen tot stand brengt:

1° hetzij een verrichting waarbij hij zichzelf in strijd met de doelstellingen van een bepaling van deze codex of de ter uitvoering daarvan genomen besluiten buiten het toepassingsgebied van die bepaling plaatst;

2° hetzij een verrichting waarbij aanspraak wordt gemaakt op een belastingvoordeel, voorzien door een bepaling van deze codex of de ter uitvoering daarvan genomen besluiten, en de toekenning van dit voordeel in strijd zou zijn met de doelstellingen van die bepaling en die in wezen het verkrijgen van dit voordeel tot doel heeft.

Het komt aan de belastingplichtige toe te bewijzen dat de keuze voor zijn rechtshandeling of het geheel van rechtshandelingen door andere motieven verantwoord is dan het ontwijken van de belasting. Als de belastingplichtige het tegenbewijs niet levert, dan wordt de verrichting aan een belastingheffing overeenkomstig het doel van deze codex onderworpen alsof het misbruik niet heeft plaatsgevonden.

Dit artikel voorziet in een algemene antimisbruikbepaling. Het betreft een bewijsmiddel van de administratie met een systeem van bewijs en tegenbewijs. Het Grondwettelijk Hof heeft deze bepaling in haar arrest van 30 oktober 2013 (nr. 141/2013) getoetst aan het fiscale wettigheidsbeginsel (in randnummers B.17.1 e.v.) en heeft de wijze waarop de antimisbruikbepaling moet worden toegepast, omstandig uiteengezet.

Zoals het Grondwettelijk Hof in randnummer B.19 van zijn arrest aangeeft, is de toepassing van deze bepaling aan verschillende strikte voorwaarden onderworpen. Het systeem van bewijs en tegenbewijs dient, in eerste instantie door de belastingadministratie, strikt te worden gevolgd, zoniet ligt er een schending voor van het grondwettelijk gewaarborgd legaliteitsbeginsel. Dit arrest dient dan ook als leidraad te worden gebruikt voor de toepassing van voormeld artikel op de rechtshandelingen verricht door de belastingplichtigen.

Het komt allereerst aan de administratie toe om aan te tonen dat de belastingplichtige een rechtshandeling, of een geheel van rechtshandelingen dat eenzelfde verrichting tot stand brengt, heeft gekozen die in tegenspraak is met de doelstellingen van een duidelijke geïdentificeerde fiscale bepaling en waarvan het doorslaggevende, zo niet exclusieve, motief erin bestaat de belasting te ontwijken. Dit bewijs moet worden geleverd aan de hand van vermoedens of de andere in artikel 3.17.0.0.1 VCF bedoelde bewijsmiddelen (m.n. de bewijsmiddelen toegelaten door het gemeen recht). De administratie moet in dit stadium niet noodzakelijkerwijs rekening houden met de eventuele andere redenen waarom de belastingplichtige heeft kunnen beslissen een dergelijke verrichting tot stand te brengen, en die de fiscus kan negeren. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de administratie (zie randnummer B.20.3 van voormeld arrest).

In een tweede beweging en op voorwaarde dat de belastingadministratie in haar bewijslast slaagt, komt het de belastingplichtige toe om aan te tonen dat zijn keuze voor de betwiste verrichting door eventuele andere motieven wordt verantwoord dan het ontwijken van belastingen.

De wetgever vereist dat de betwiste verrichting tot gevolg heeft aan de belasting te ontsnappen, hetzij door een belastingvoordeel te genieten, hetzij door zich buiten het toepassingsgebied van een belastingbepaling te plaatsen. Bovendien dient het aldus beschreven gevolg van de verrichting in strijd te zijn met de doelstellingen die met de betrokken fiscale bepaling worden nagestreefd, en niet alleen maar vreemd te zijn aan dergelijke doelstellingen (zie overweging B.21.1 van voormeld arrest).

De strijdigheid van de verrichting met de doelstellingen van de betrokken fiscale bepaling kan enkel worden vastgesteld wanneer die doelstellingen op voldoende duidelijke wijze blijken uit de wet en, in voorkomend geval, uit de parlementaire voorbereiding van de van toepassing zijnde wetsbepaling. In dat opzicht moet de administratie rekening houden met, onder meer, de algemene context van de relevante fiscale wetgeving, de praktijken die gewoonlijk gangbaar zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van de fiscale bepaling waarvan zij het misbruik aanvoert alsook met het eventueel bestaan van specifieke bepalingen die reeds ertoe strekken bepaalde misbruiken van de betrokken fiscale bepaling tegen te gaan (zie overweging B.21.2 van voormeld arrest) (zie voor dit alles ook Gent 15 december 2020, 2019/AR/1907 en Gent 16 juni 2020, 2019/AR/916, *TFR* 2021, afl. 593, 56).

De rechtbank past in wat volgt de evaluatietechniek inzake het fiscaal misbruik toe, op de wijze zoals helder uiteengezet en toegepast door het hof van beroep te Gent in het arrest van 16 juni 2020 waarnaar hierboven reeds verwezen wordt.

4.2.2.

Met verwijzing naar de omzendbrief VLABEL/2015/1 van 16 februari 2015, stelt verweerder dat de gestelde rechtshandelingen ingaan tegen de heffingsgrondslag en de

progressiviteit van de artikelen 2.8.3.0.1, §1 VCF en 2.8.4.1.1, §§ 1 en 2 VCF.

Krachtens artikel 2.8.3.0.1, §1 VCF wordt, voor de schenkingen onder de levenden van roerende en onroerende goederen, een schenkbelasting geheven op het aandeel van elke begiftigde (ter zake van elk van de eiseressen), op basis van de verkoopwaarde van de geschonken goederen, zonder aftrek van lasten.

Artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF stelt (onder meer) de tarieven van de schenkbelasting voor de schenkingen van onroerende goederen vast. Het betreft een progressieve tariefschaal voor schenkingen in rechte lijn (zoals ter zake), waarbij:

- een tarief van 3% geldt voor het deel van de bruto verkoopwaarde van het geschonken goed dat valt in de schijf van 0,01 EUR tot 150.000,00 EUR;
- een tarief van 9% geldt voor het deel van de bruto verkoopwaarde van het geschonken goed dat valt in de schijf van 150.000,01 EUR tot 250.000,00 EUR;
- een tarief van 18% voor het deel van de bruto verkoopwaarde van het geschonken goed dat valt in de schijf van 250.000,01 EUR tot 450.000,00 EUR;
- een tarief van 27% geldt voor het deel van de bruto verkoopwaarde van het geschonken goed dat 250.000,01 EUR overstijgt.

4.2.3.

Waar partijen twisten over de kracht van de voornoemde omzendbrief, weze het duidelijk dat de rechtbank de antimisbruikbepaling toepast zoals hierboven omschreven, met verwijzing naar de rechtspraak ter zake van het Grondwettelijk Hof. Of een rechtshandeling (of een geheel van rechtshandelingen) wel of niet voorkomt op de zogenaamde zwarte lijst van rechtshandelingen opgesomd in de Vlaamse omzendbrief nr. 2015/1 van 16 februari 2015, is voor deze beoordeling van geen tel.

4.2.4.

Verweerder verbindt zijn standpunt dat er sprake is van fiscaal misbruik aan de specifieke antimisbruikbepaling van artikel 2.8.3.0.3, §1 VCF, op grond waarvan bij opeenvolgende schenkingen van onroerende goederen tussen dezelfde partijen binnen een tijdspanne van drie jaar, de belastbare grondslag van de oude schenking gevoegd wordt bij deze van de nieuwe schenking om de toepasselijke schenkbelasting op de nieuwe schenking te bepalen (het zogenaamde 'progressievoorbehoud').

Dat artikel 2.8.3.0.3, §1 VCF ter zake zelf geen toepassing vindt, wordt tussen partijen niet betwist. Maar verweerder stelt dat de regel van het progressievoorbehoud, die in 1939 werd ingevoegd samen met de progressiviteit van de schenkbelasting voor onroerende goederen, toen al werd voorzien om een specifiek soort misbruik tegen te gaan van de veelvuldige toepassing van de progressieve tariefschalen zoals destijds voorzien door artikel 8 van het kb. nr. 9 (inmiddels getransponeerd in het huidige artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF).

Volgens verweerder blijkt uit de tekst van de bepalingen van de VCF, de parlementaire voorbereiding en de context van de regelgeving duidelijk dat de insteek erin bestond om progressieve tarieven te heffen op het aandeel dat de begiftigde werkelijk verkrijgt van de schenker, en het geenszins te bedoeling was om de belastbare grondslag ter ontwijking van dit progressief tarief te verkleinen.

4.2.5.

Op grond van artikel 3.17.0.0.2 VCF komt het vooreerst aan het Vlaamse Gewest toe om aan te tonen dat de belastingplichtigen (1) de inbreng van een aantal onroerende goederen door de [REDACTED] in het tussen hem en zijn echtgenote bestaande toegevoegde interne gemeenschappelijke vermogen en (2) de daaropvolgende schenking van het gros van deze onroerende goederen door het echtpaar [REDACTED] gezamenlijk aan eiseressen, hebben gekozen in tegenspraak met de doelstellingen van een duidelijke geïdentificeerde fiscale bepaling.

Verweerder stelt dat de keuze voor deze rechtshandelingen tot doel heeft de toepassing van de progressiviteit van de schenkbelasting zoals die voortvloeit uit artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF te doorbreken.

De betwiste verrichtingen hebben tot gevolg dat, bij de navolgende schenking van diezelfde onroerende goederen door de huwgemeenschap, de laagste tarieven inzake de schenkbelasting van onroerende goederen (3%, 9% en 18%) twee maal bij elke begiftigde dochter toegepast worden – eenmaal uit hoofde van een schenking van vader-schenker en eenmaal uit hoofde van een schenking van moeder-schenker –, daar waar bij ‘eenvoudige’ schenking van diezelfde onroerende goederen door de heer [REDACTED] aan eiseressen (zonder de goederen eerst in te brengen in de huwgemeenschap) de laagste tarieven inzake de schenkbelasting van onroerende goederen slechts eenmaal bij elke begiftigde dochter toegepast worden – met name uit hoofde van een enige schenking door vader-schenker.

Het uiteindelijk resultaat van de verrichting in acht nemend, hebben de betwiste verrichtingen eiseressen toegelaten om zich tweemaal in plaats van één maal te beroepen op de toepassing van de laagste tarieven inzake de schenkbelasting van onroerende goederen zoals omschreven in artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF en alzo een belastingvoordeel te genieten.

4.2.6.

Wat betreft de tegenspraak van de verrichtingen met de doelstellingen van een duidelijke geïdentificeerde bepaling, verwijst verweerder naar het Verslag van de Koning bij het kb nr. 9 waarbij maatregelen worden uitgevaardigd die bestemd zijn tot het verzekeren van een aanvullende opbrengst der registratie-, hypotheek-, successie- en zegelrechten, alsook der jaarlijksche taxe op de vereenigingen zonder winstoogmerken.

Dit luidt in zijn meest relevante passages als volgt:

“[...]

Ten einde aan die nadeelen te verhelpen, belast artikel 8 de schenkingen onder levenden met dezelfde progressieve rechten als de nalatenschappen; [...]

Om te vermijden dat men de progressiviteit der belasting ontduiken zou door de giften over meerdere geschriften te verdelen, schrijft artikel 14 voor dat de schenkingen, die het voorwerp uitmaken van tot registratie aangeboden akten of aangiften voor de berekening van het recht, gevoegd worden bij de schenkingen welke reeds tusschen dezelfde partijen voorgekomen zijn.

Nochtans, zoo het past de progressiviteit van de belasting te verzekeren, blijkt het niet raadzaam giften samen te voegen die op van elkaar zeer verwijderde data voorgekomen zijn. De progressiviteit is te verklaren wanneer de belasting een bedrag treft, hetwelk den begunstigde ineens verrijkt, hetzij het past om een overdracht in éénmaal, hetzij men, zoo het gaat om overdrachten op achtereenvolgende tijdstippen, met reden kan onderstellen dat het voordeel der vroegere verrijkingen heden nog bestaat in het patrimonium van de begiftigde. Daarentegen valt de progressiviteit niet meer te rechtvaardigen indien zij giften insluit, die opklimmen tot verscheidene jaren terug en waarvan men het voordeel niet meer ontwaart. [...]

Daarom neemt artikel 14 die schenkingen tusschen dezelfde partijen slechts in aanmerking zoo zij vastgesteld werden door akten die dagteekenen van minder dan drie jaar terug [...].”

De doelstellingen om progressieve belastingschalen voor onroerende goederen in te voeren blijkt uit het Verslag aan de Koning. Dit betrof enerzijds de bezorgdheid om giften onder levenden ‘tusschen personen van lagen of middelbaren stand’ te bevorderen en anderzijds de vaststelling dat ‘rijke personen’, bij gebrek aan progressiviteit, kort voor hun overlijden, de geheelheid of een deel van hun onroerend patrimonium wegschonken aan hun vermoedelijke erfgenamen.

Deze doelstellingen worden door de gestelde rechtshandelingen alvast niet gefrustreerd.

Wat betreft de doelstelling van het progressievoorbehoud opgenomen in het huidige artikel 2.8.3.0.3, §1 VCF, blijkt uit de hierboven geciteerde parlementaire voorbereiding, dat de wetgever wenste te vermijden dat de toepassing van de progressieve tarieven ontdoken zou worden, door giften die dagteekenen op minder dan drie jaar van elkaar, te verdelen over meerdere geschriften.

Deze specifieke antimisbruikbepaling viseert niet de situatie die zich ter zake voordoet, met name de inbreng van een aantal onroerende goederen door één echtgenoot in de huwgemeenschap om vervolgens te kunnen overgaan tot de gezamenlijke schenking 'door twee hoofden' van diezelfde onroerende goederen.

Zoals uitgebreid uiteengezet door het Grondwettelijk Hof in het arrest van 30 oktober 2013, volstaat het niet dat verweerder aantoont dat de verrichtingen gepaard gaan met een fiscaal voordeel. Enkel indien het systeem van bewijs en tegenbewijs nauwgezet wordt nageleefd, doorstaat artikel 3.17.0.0.2 VCF het grondwettelijk gewaarborgd legaliteitsbeginsel. Zoniet kan dit artikel niet worden toegepast.

Artikel 3.17.0.0.2 VCF, in de interpretatie die de toetsing aan het legaliteitsbeginsel doorstaat, vereist dat de belastingadministratie aantoont dat de kwestieuze verrichting in strijd is met de doelstellingen van artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF. Die laatste decretale bepaling heeft enkel tot doel progressieve tariefschalen voor de schenking van onroerende goederen in het leven te roepen. Bij uitbreiding viseert artikel 2.8.3.0.3, §1 VCF een specifiek geval van mogelijk misbruik, met name het opsplitsen van een schenking van onroerend goed over verschillende, elkaar snel in de tijd opeenvolgende geschriften. Verweerder toont niet aan dat de wetgever zich middels voornoemde wetsbepalingen tot doel heeft gesteld om ook andere vormen van het 'kunstmatig' herhaaldelijk toepasbaar maken van de progressieve schalen van artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF te verhinderen (minstens zich deze niet-tegenwerpbaar te maken), zoals ter zake door een inbreng van onroerende goederen in de huwgemeenschap door één echtgenoot snel in de tijd te laten volgen door een gezamenlijke schenking van diezelfde onroerende goederen.

Het is niet omdat de wetgever een specifieke antimisbruikbepaling in het leven heeft geroepen om elkaar snel in de tijd opvolgende onroerende schenkingen tussen dezelfde partijen te onttrekken aan het herhaalde voordeel van de progressiviteit van artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF, dat elk geheel van rechtshandelingen dat gekenmerkt wordt door de relatieve snelheid waarmee deze elkaar opvolgen en ten gevolge waarvan de eenmalige progressiviteit van artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF doorbroken wordt, strijdig met de doelstellingen van de wettelijke bepaling genoemd kan worden.

Dit aanvaarden zou immers tot gevolg hebben dat de belastingadministratie vrijelijk verrichtingen (of een geheel van verrichtingen) kan aanduiden die voor haar niet door de beugel kunnen omdat deze niet voldoen aan de doelstellingen van 'de wet' zoals zij die interpreteert, en uiteindelijk, dat de belastingadministratie wetgevend optreedt. Precies om dit te vermijden dient de gestrengheid waartoe het Grondwettelijk Hof de rechtbank noopt.

4.2.7.

Verweerder toont niet aan dat de kwestieuze verrichting strijdig is met de doelstellingen van artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF (en, bij uitbreiding, van artikel 2.8.3.0.3, §1 VCF) en faalt in de op hem rustende bewijslast voor de toepassing van artikel 3.17.0.0.2 VCF. Hij bewijst niet dat eiseressen, ingevolge de inbreng door de [REDACTED] van een aantal onroerende goederen in de huwgemeenschap, gevolgd door de gezamenlijke schenking van deze onroerende goederen in onverdeeldheid aan eiseressen, de doelstelling van de wetgever bij invoering van artikel 2.8.4.1.1, §1 VCF (*juncto* artikel 2.8.3.0.3, §1 VCF) gefrustreerd hebben.

De antimisbruikbepaling kan bijgevolg geen toepassing vinden op de door eiseressen (en hun ouders) gestelde verrichtingen.

Ten gevolge daarvan is het niet nuttig dat de rechtbank nog ingaat op het argument van eiseressen dat de antimisbruikbepaling geen toepassing kan vinden omdat zij niet betrokken waren bij de inbreng van de onroerende goederen in de huwgemeenschap van hun ouders, hetgeen immers een rechtshandeling tussen hun ouders betrof.

Ten gevolge daarvan is ook de verdere analyse van het tegenbewijs, te leveren door de belastingplichtige, niet aan de orde.

De vordering van eiseressen is gegrond.

5. GERECHTSKOSTEN

Verweerder wordt in het ongelijk gesteld en moet daarom de gerechtskosten van eiseressen van het geschil in deze aanleg dragen.

Verweerder moet conform artikel 1022 *juncto* 1018, 6° en 8° van het Gerechtelijk Wetboek, naast zijn eigen kosten, de rechtsplegingsvergoeding dragen van eiseressen die vertegenwoordigd worden door een advocaat, alsook de bijdrage bedoeld in artikel 4, § 2, van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand ten belope van 20,00 EUR.

Bij gebrek aan redenen tot afwijking ervan wordt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gehanteerd, rekening houdend met de inzet van het geschil. De inzet van het geschil over de fiscale aanslag wordt bepaald door het bedrag van de betwiste aanslag. Vermits de waarde van de vordering, bepaald zoals voorzien in de artikelen 557 tot 559, 561, 562 en 618, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek zich situeert in de schijf van 60.000,01 EUR tot 100.000,00 EUR, is het basisbedrag van 3.600,00 EUR toepasselijk.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK, RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

Verwerpt alle meeromvattende en strijdige conclusies als niet ter zake dienend;

Verklaart de vordering van eiseressen ontvankelijk en in de volgende mate gegrond;

Ontheft de aanslag in de schenkbelasting van aanslagjaar 2019 in hoofde van [REDACTED] gevestigd onder kohierartikel [REDACTED] in de mate dat voor de berekening ervan de inbreng van de onroerende goederen door de heer [REDACTED] in de huwgemeenschap [REDACTED] bij notariële van 29 juli 2018 niet in aanmerking werd genomen;

Ontheft de aanslag in de schenkbelasting van aanslagjaar 2019 in hoofde van [REDACTED] gevestigd onder kohierartikel [REDACTED] in de mate dat voor de berekening ervan de inbreng van de onroerende goederen door de [REDACTED] in de huwgemeenschap [REDACTED] bij notariële van 29 juli 2018 niet in aanmerking werd genomen;

Beveelt een passende herberekening van de aanslagen in die zin;

Beveelt verweerder tot teruggave van het ten onrechte betaalde of geïnde gedeelte van de aanslagen, inclusief de nalatigheidsinteressen, vermeerderd met de wettelijke moratoriuminteressen;

Veroordeelt verweerder tot het betalen van de gerechtskosten van eiseressen van deze aanleg, bestaande in de rechtsplegingsvergoeding van 3.600,00 EUR en de bijdrage voor de oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand ten belope van 20,00 EUR.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting door de zesde burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op dinsdag 8 juni 2021, waar aanwezig waren:

[REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]